

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 50. Apologeticum Petri Cluniacensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

niacensium quodam vinculo juncta fuit. Sæcul. XII.
 Sed eadem servabatur disciplina, quam A.C. 1126.
 veteres proprie Ordinem appellabant.

§. I.

Apologeticum Petri Cluniacensis.

Petrus Abbas Cluniacensis, ne suis de-
 esse partibus videretur, sui Ordinis lib. I. ep. 23.
 Apologiam scripsit, data ad S. Bernar-
 dum, tanquam amicum carissimum, quem
 maximi faceret, epistola. Hæc vero præ-
 cipua fuere objecta & Responsa. S. Ber-
 nardus objiciebat Cluniacensibus: *Mo-
 nachos vestros recipitis necdum probatos,
 & præscriptum Novitiis exercendis an-
 num non servatis.* Petrus respondebat:
*Timemus, ne Vocationis suæ gratiam
 amittant, & ad Sæculum revertantur, ni-
 si cogitarent, se professionis suæ vinculo
 teneri. Fugitivos sæpius ac in Regula
 præcipitur, nempe etiam quater vel quin-
 quies redeuntes recipitis. Nempe Mife-
 ricordia Divinæ metas ponere non aude-
 mus. Monachis vestris talia vestimenta
 conceditis, de quibus in Regula nulla men-
 tio.* Respondit Petrus: *Regula permit-
 tit Fratres generatim pro ratione clima-
 tis & loci vestiri.* Similia respondet S.
 Bernardo objicienti, quod Cluniacenses
 ciborum præscriptorum numerum auxil-
 sent, dicens, in his disciplinæ dispensa-
 tionem a discretionem Præpositi pendere.

Sæcul. XII. *Laborem manuum negligitis.* Respon-
 A.C. 1126. *det: Sola causa cur laborem præcipiat Re-*

p. 681.

gula est, ut otium vitemus, quod vero, tem-
pus nostrum Sacris exercitationibus dan-
do, orando, legendo, psallendo pellimus.
 Tum citat exemplum S. Mauri, ex vita
 ejus apocrypha adductum. His adjicit
 Petrus, Monachis, si solis oleribus & le-
 guminibus alerentur, vires ad laborem
 ruralem non superfuturas, & contra de-
 corem status fore, si vilissimo labore oc-
 cupari conspicerentur viri, claustris, silen-
 tio, Lectioni, orationi, & officiis Ecce-
 siasticis destinati. Denique neminem,
 nisi a sana ratione alienum, affirmare,
 præstantius opus esse, arborem cædere
 quam Deum laudare.

p. 687.

Objectio S. Bernardi: *Non habetis Epi-*
scopum proprium contra morem non mo-
nachorum modo, sed etiam omnium Chri-
stianorum. Petrus: *Pro Episcopo habe-*
mus Papam, primum & omnium Episcopo-
rum dignissimum, qui Ecclesiam nostram
nulli alteri Episcopo, eam possidenti, sub-
traxit, sed a Fundatoribus rogatus sibi
soli subjectam servavit. Quia vero lon-
 gius distat, quam ut nobis Sacra olea, Or-
 dines, & reliqua, quæ in potestate Episco-
 porum sunt, conferre possit, hæc ex ipsius
 Papæ licentia a quocunque Episcopo Ca-
 tholico accipimus. Ceterum non soli su-
 mus, quibus Pontifices similia privilegia
 con-

concesserint, bujusque rei exempla de ipso ^{Sæcul. XII.}
Sancto Gregorio invenimus. Hic com- ^{A C. 1126.}
 memorat privilegia monachis in hunc ^{Conc. Rom.}
 finem concessa, ne Episcopi solitudinis ^{to 5. p. 1607.}
 monasticæ quietem turbarent, aut de ^{Sup. lib.}
 monasteriorum bonis temporalibus de- ^{XXXVI.}
 cernerent, atque exinde, quod superio- ^{§. 33.}
 rum temporum Papæ Monachos a Juris-
 dictione Episcoporum ex parte exem-
 erint, infert, eosdem a Pontificum illo-
 rum Successoribus potestati Episcoporum
 ex toto & simpliciter subtrahi potuis-
 se. (*)

P p 3

S. Ber-

(*) Maximi ponderis est objectio S. Bernar-
 di; quod *Monachi exempti nullum, contra mo-
 rem omnium Christianorum, habeant Episco-
 pum.* Sicut enim Summus Pontifex, qui pote-
 state a Christo Domino in totam Ecclesiam ac-
 cepta eminet, singulari Titulo, ut Successor S.
 Petri, in Cathedra Romana est Episcopus Roma-
 nus, ita etiam omnes alii Episcopi, quos *Spiri-
 tus Sanctus posuit regere Ecclesiam Dei*, Act. Ap.
 cap. 20. suam singuli Diœcesim habent, in qua
 nullus alius in sensu stricto Episcopus est (nam
 implicare viderur, ut in una Ecclesia particula-
 ri duo sint in sensu proprio Episcopi) unde se-
 quitur quod S. Bernardus dicit, Monachos, in
 aliqua Diœcesi utique degentes, si ab Episcopi
 sui Diœcesani jurisdictione exempti sint, nullum
 habere Episcopum. Deinde Monachos simplici-
 ter & in perpetuum a Jurisdictione Episcopi Diœ-
 cesani

Sæcul. XII.
A.C. 1126.

S. Bernardus: *Tenetis Ecclesias parochiales, percipitis primitias, decimas Clericis ob officia Ecclesiastica, quibus funguntur, debitas, & vobis non competentes. Petrus: Utrum magis æquitate nititur, quod Oblata a Fidelibus accipiunt monachi, qui continuas preces pro peccatis offerentium fundunt, aut Clerici, qui, sicut hodierna docet experientia, præcipue lucris temporalibus inbiant, & Salutem animarum sibi commissarum negligunt? & si ipsi ob Prædicationem & Administrationem Sacramentorum de redditibus Ecclesiasticis vivunt, cur monachis quoque ob*
pre-

cesani eximi, rem esse difficultate non carentem suboluisse videtur ipsi Petro Cluniacensi, cum dicat, Ordinem suum nulli Episcopo fuisse subtractum. Dicit postea Petrus Abbas, Monasteria sua exempta, cum Roma longius ab iis distet, Sacra Olea & Ordinationem Clericorum ab alio quocunque Episcopo accipere; quasivero Episcopi nullam aliam potestatem, quam Sacra olea distribuendi & ordinandi Clericos a Spiritu Sancto haberent, & non etiam melius Monachi Diæcesani a Superiore sibi proximo, nempe Episcopo suo, quam a Papa Superiore remoto, ordinare regi possent. Si autem Episcopus Bona Monasteriorum invadat, vexet, quietem monachorum turbet, non ideo exemptio perpetua est necessaria, sed tam Episcopi quam monachi a Summo Pontifice ad officium compelli debent & possunt.

preces, psalmodiam, eleemosynas, aliaque ^{Sæcul. XII.}
 bona Opera, pro Salute populi peracta, in- ^{A.C. 1126.}
 de vivere non liceat? Objectio: Vos

Cluniacenses in potestate habetis arces, vi- ^{Objecta}
 eos, servos utriusque sexus, & quod into- ^{contra Clu-}
 lerabilius est, vectigalia etiam & tribu- ^{niacenses.}

ta, qua in re a Sæcularibus hominibus non
 discernimini; unde, ut bona hæc contra
 Adversarios tueamini, in iudicio conten-
 ditis, ad Sæculum revertimini, non sine
 professionis Religiosæ contemptu. Re-
 sponsum: Cum totus terrarum orbis &
 omnia in eo contenta Domini sint, cuncta
 a Fidelibus oblata, sive mobilia sive immo-
 bilia sine discrimine accipimus, & cum
 Regula permittat Novitio Bona sua Mo-
 nasterio conferre, nihil legimus esse exce-
 ptum. His autem opibus prudentius uti-
 mur, quam Sæculares, qui a servis suis in
 anno ter quaterve census exigunt, aliisque
 vexationibus contra fas opprimunt, dum
 nos præter pensiones a lege præscriptas &
 obsequia debita nihil petimus. Quia ve-
 ro hæc bona possidere nobis licet, etiam ea
 in iudicio contra aggressores licet defende-
 re, & gravi culpa conscientias nostras one-
 raremus, si res Deo sacras ab invasoribus,
 nullo adhibito præsidio, diripi pateremur.

Petrus Cluniacensis Apologiam suam
 claudit addito responso universalis, quod
 Dei præcepta sint duplicis generis; unum
 nempe Charitatis, quod est æternum &

P p 4 immu-

p. 684.

Sæcul. XII.
A.C. 1126.

immutabile, & cetera particularia, pro temporis & adjunctorum ratione, mutationi obnoxia. Ad hanc classem pertinere mores Monasticos & disciplinam, quæ proinde & posset & deberet toties mutari, quoties id postularet charitas. Secundum hanc legem supremam Præpositis, cuique in sua Congregatione, ad eum ferme modum quo Pontifici in tota Ecclesia, dispensandi jus esse. Addit, ex communi hominum præjudicio, naturam humanam tot annorum spatio post S. Benedicti ævum fuisse debilitatam. Suam opinionem confirmat auctoritate Abbatum Cluniacensium, Antecessorum suorum, & Monachos Cistercienses accusat, quod Charitatem lædant, cum subsidia necessaria ad conservandam sanitatem Fratribus denegant. Uter magis solide in sua Apologia argumentetur, an S. Bernardus vel Cluniacensis, prudentis Lectoris judicium sit. (*)

§. II.

(*) Non omni tamen fructu S. Bernardi sive Apologia sive Epistola caruit; sed audiamus Joannem Mabillonium in Admonitione ad hoc Opusculum: *Magna certe ex sequenti Libello consecuta est utilitas; cum non solum Cluniacenses, sed etiam alia, quæ ab ea societate disparata erant, monasteria, ejus lectione ad meliorem frugem se se receperint, inprimis Dionysianum Sugerio auctore: Et tandem Cisterciensium exem-*
plo